

Notă de fundamentare

Secțiunea 1:

Titlul proiectului de act normativ

**Ordonanță
pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură
fiscală**

Secțiunea a 2-a:

Motivul emiterii actului normativ

2.1 Sursa proiectului de act normativ

Proiectul de act normativ a avut în vedere propunerile și observațiile rezultate din activitatea ANAF, Autorității Vamale Române, precum și problematicile care au fost sesizate Ministerului Finanțelor de către contribuabili ori de corpurile profesionale.

2.2 Descrierea situației actuale

- Art. 47 alin. (15) din Codul de procedură fiscală reglementează faptul că actul administrativ fiscal emis în formă electronică se comunică prin mijloace electronice de transmitere la distanță ori de câte ori contribuabilul/plătitorul a optat pentru această modalitate de emiterie și de comunicare, iar acesta se consideră comunicat în termen de 15 zile de la data transmiterii actului către contribuabil/plătitor ori împuternicitul sau curatorul acestora.

În practică s-a constatat că sunt situații în care suspendarea executării silită produce efecte juridice de la data comunicării deciziei de eșalonare la plată în timp ce această decizie se consideră comunicată în termen de 15 zile de la data transmiterii prin mijloace electronice de transmitere la distanță (SPV). În acest interval de timp organul fiscal poate începe sau continua măsurile de executare silită, chiar dacă statul a aprobat o astfel de înlesnire la plată, ceea ce conduce la afectarea lichidităților contribuabililor. De asemenea, în cazul pierderii eșalonării la plată, în termenul de 15 zile de la data transmiterii prin SPV a deciziei, nu se pot începe sau continua măsurile de executare silită.

Totodată, în practică s-a mai constatat și faptul că actele de executare, respectiv popririile au fost anulate în instanță, pe motiv ca acestea au fost comunicate prin SPV, considerându-se ca fiind o comunicare nelegală. Instanța a avut în vedere faptul ca art. 47 alin. (15) din Codul de procedură fiscală reglementează că, pentru comunicarea prin mijloace electronice a actelor administrativ fiscale/de executare silită, contribuabilul trebuie să opteze, în caz contrar nu se consideră a fi comunicat acel act.

- Art. 52 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, denumit în continuare Codul de procedură fiscală, stabilește prevederi referitoare la soluția fiscală individuală anticipată, în sensul stabilirii ariei de aplicare și a scopului. Astfel, soluția fiscală individuală anticipată este un act administrativ emis de Ministerul Finanțelor pentru soluționarea unei cereri a contribuabilului cu privire la reglementarea unor situații de fapt fiscale viitoare.

Alin. (3) reglementează discuția preliminară anterior depunerii cererii pentru emiteria unei soluții fiscale individuale anticipate cât și în cazul emiterii/modificării a unui acord de preț în avans. Discuția preliminară are ca scop stabilirea existenței stării de fapt fiscale viitoare.

Alin. (16) prevede cuantumul tarifului pentru emiterea unei soluții fiscale individuale anticipate.

Tariful perceput pentru emiterea unei soluții fiscale individuale anticipate este de 5000 Euro pentru contribuabili mari și 3000 Euro pentru restul contribuabililor.

Alin. (19) reglementează dreptul contribuabilului/plătitorului la restituirea taxei achitate în cazul în care organul fiscal competent respinge emiterea soluției fiscale individuale anticipate, respectiv emiterea/modificarea acordului de preț în avans.

- Conform dispozițiilor Legii nr. 268/2021 pentru înființarea Autorității Vamale Române și pentru modificarea unor acte normative, s-a înființat Autoritatea Vamală Română ca organ de specialitate al administrației publice centrale în domeniul vamal, instituție publică cu personalitate juridică, în subordinea Ministerului Finanțelor, ca efect al reorganizării prin divizare parțială a Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

Autoritatea Vamală Română elaborează reglementările vamale care sunt în competența României în calitatea sa de stat membru al Uniunii Europene, asigură administrarea impozitelor, taxelor și altor venituri bugetare date prin lege în competența sa, aplică politica și legislația vamală, respectiv fiscală, în domeniul supravegherii produselor accizabile, exercită atribuțiile de autoritate vamală și controlul operativ și inopinat privind prevenirea, descoperirea și combaterea oricăror acte și fapte care au ca efect fraudă vamală și fiscală, precum și a altor fapte date prin lege în competența sa.

- Art. 70¹ alin. (1) lit. a) din Codul de procedură fiscală stipulează că furnizarea de informații și documente între Ministerul Finanțelor/A.N.A.F. și autoritățile publice, instituțiile publice și de interes public din administrația publică centrală și locală, (...) se realizează, în formă dematerializată, astfel: „în cazul autorităților publice, instituțiilor publice și de interes public din administrația publică centrală și locală utilizând sistemul informatic propriu al Ministerului Finanțelor/A.N.A.F., denumit PatrimVen;”.

- Art. 83 din Codul de procedură fiscală prevede că odată cu solicitarea înregistrării unei societăți la registrul comerțului, potrivit legii, sau după caz, la cesiunea părților sociale ori a acțiunilor, respectiv la numirea de noi reprezentanți legali sau la cooptarea de noi asociați ori acționari, cu prilejul efectuării majorării de capital social, oficiile registrului comerțului de pe lângă tribunale au obligația să solicite atribuirea numărului de identificare fiscală pentru persoanele fizice nerezidente care, potrivit actului constitutiv, au calitatea de fondator, asociat, acționar ori administrator în cadrul societății respective. Alin. (2) al art. 83 prevede că, pe baza datelor transmise potrivit prevederilor alin. (1), Ministerul Finanțelor atribuie numărul de identificare fiscală, înregistrează fiscal persoanele fizice nerezidente prevăzute la alin. (1) și emite certificatul de înregistrare fiscală, cu excepția cazului în care aceste persoane sunt deja înregistrate fiscal. Certificatul de înregistrare fiscală se emite și se transmite către oficiul registrului comerțului de pe lângă tribunal în aceeași zi sau cel mai târziu a doua zi. Conform art. 8 alin. (4) din *Legea nr. 359/2004 privind simplificarea formalităților la înregistrarea în registrul comerțului a persoanelor fizice, asociațiilor familiale și persoanelor juridice, înregistrarea fiscală a acestora, precum și la autorizarea funcționării persoanelor juridice, cu modificările și completările ulterioare*, la înregistrarea societăților la registrul comerțului, termenul de eliberare a certificatului de înregistrare și a certificatului de înscriere mențiuni este de 3 zile lucrătoare de la data înregistrării cererii, dacă persoana competentă să soluționeze cererile de înregistrare nu dispune altfel, pentru completarea documentației. De subliniat că, ANAF a semnalat faptul că Oficiul Național al Registrului Comerțului întâmpină dificultăți în încadrarea în termenul de 3 zile prevăzut de art. 8 alin.(4) din *Legea nr. 359/2004 privind*

simplificarea formalităților la înregistrarea în registrul comerțului a persoanelor fizice, asociațiilor familiale și persoanelor juridice, înregistrarea fiscală a acestora, cu modificările și completările ulterioare, deoarece certificatul de înregistrare fiscală al persoanei fizice nerezidente nu ajunge la oficiul registrului comerțului de pe lângă tribunal, în interiorul acestui termen.

- Potrivit art. 94 alin. (3) din Codul de procedură fiscală rezerva verificării ulterioare se anulează numai la împlinirea termenului de prescripție a dreptului de a stabili creanțe fiscale sau ca urmare a inspecției fiscale ori a verificării situației fiscale personale, fără a clarifica și situația în care nu se emite cu raport de inspecție/raport de verificare și decizie

- Art. 111 din Codul de procedură fiscală reglementează cazurile în care se întrerupe sau se suspendă termenul de prescripție a dreptului de a stabili creanțe fiscale reglementat la art. 110 din același act normativ.

În prezent, cazurile în care se suspendă termenele de prescripție prevăzute la art. 110 din Codul de procedură fiscală sunt următoarele:

- în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru suspendarea termenului de prescripție a dreptului la acțiune;

- pe perioada cuprinsă între data începerii inspecției fiscale/verificării situației fiscale personale și data emiterii deciziei de impunere ca urmare a efectuării inspecției fiscale/verificării situației fiscale personale, în condițiile respectării duratei legale de efectuare a acestora;

- pe timpul cât contribuabilul/plătitorul se sustrage de la efectuarea inspecției fiscale/verificării situației fiscale personale;

- pe perioada cuprinsă între data declarării unui contribuabil/plătitor inactiv și data reactivării acestuia;

- pe perioada cuprinsă între data comunicării către organele de urmărire penală a procesului-verbal de sesizare a organelor de urmărire penală sau a procesului-verbal întocmit ca urmare a solicitării organelor de urmărire penală adresată organelor fiscale de a efectua constatări cu privire la faptele care constituie încălcări ale dispozițiilor și obligațiilor a căror respectare o controlează și data rămânerii definitive a soluției de rezolvare a cauzei penale.

În acest context, este de precizat că, în Codul de procedură fiscală nu este reglementată și situația în care pe parcursul derulării inspecției fiscale intervine decesul persoanei fizice.

- Alin. (2) al art. 124 din Codul de procedură fiscală reglementează obligația de colaborare a contribuabilului/plătitorului pentru constatarea stărilor de fapt fiscale, în sensul că acesta este obligat să dea informații necesare inspecției fiscale, să prezinte la locul de desfășurare a inspecției fiscale toate documentele, precum și orice alte date necesare clarificării situațiilor de fapt relevante din punct de vedere fiscal. Aceste reglementări nu prevăd, în mod expres, posibilitatea realizării colaborării contribuabilului/plătitorului la constatarea stărilor de fapt fiscale prin utilizarea mijloacelor electronice de comunicare la distanță.

- Potrivit prevederilor art. 126 din Codul de procedură fiscală, durata efectuării inspecției fiscale diferă în funcție de categoria contribuabililor. Astfel, pentru contribuabilii mari și contribuabilii care au sedii secundare, indiferent de mărime, durata inspecției fiscale nu poate fi mai mare de 180 de zile, pentru contribuabilii mijlocii este stabilită la cel mult 90 de zile, iar pentru ceilalți contribuabili este stabilit un termen de maxim 45 de zile. În prezent, contribuabilii nerezidenți sunt încadrați la categoria "ceilalți contribuabili" și, în

practică, s-a constatat că pentru unii contribuabili nerezidenți durata pentru efectuarea inspecției fiscale este foarte scurtă (maxim 45 de zile).

De exemplu, pentru contribuabilii nerezidenți care au sediul activității economice într-un stat membru al Uniunii Europene dar care, potrivit titlului VII "Taxa pe valoarea adăugată" din Legea nr. 22/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, au dreptul să se înregistreze fiscal direct în România în scop de TVA, durata de 45 de zile pentru efectuarea inspecției fiscale este foarte scurtă, întrucât:

- documentele necesare efectuării inspecției fiscale sunt arhivate în statul membru în care contribuabilul își are sediul activității economice, motiv pentru care prezentarea explicațiilor/documentelor justificative solicitate pe parcursul desfășurării inspecției fiscale necesită o perioadă mult mai mare de timp decât cea din prezent;

- în majoritatea cazurilor, după începerea inspecției fiscale, acest tip de contribuabil nerezident solicită suspendarea inspecției fiscale pentru prezentarea din statul membru a documentelor justificative necesare efectuării inspecției. Deși contribuabilul este informat din timp că urmează să fie supus unei acțiuni de inspecție fiscală pentru soluționarea deconturilor cu sume negative de TVA cu opțiune de rambursare (DNOR), acesta nu trimite documentele originale în România decât după solicitarea scrisă formulată de echipa de inspecție. Acest lucru se explică prin faptul că depozitarea documentelor în România, presupune costuri ridicate pe zi/luna a spațiului de depozitare, având în vedere volumul mare de documente pe care îl dețin aceste societăți;

- de regulă, contribuabilii supuși inspecției fiscale solicită suspendarea pentru 30 zile, alții pentru 60 zile, însă majoritatea solicită pentru 90 zile;

- după reluarea inspecției fiscale, pe măsură ce se verifică documentele prezentate, în vederea stabilirii stării de fapt fiscale, echipa constată că este necesară solicitarea de informații sau documente justificative de la autorități, instituții ori terți, inclusiv de la autorități din alte state în legătură cu obiectul inspecției fiscale, astfel procedând la suspendarea inspecției fiscale;

- în momentul în care se primesc documentele și informațiile solicitate, înainte de reluarea inspecției fiscale la contribuabilul verificat, echipa de inspecție fiscală trebuie să verifice aceste documente și informații și dacă nu sunt complete să solicite documente suplimentare, verificarea acestora necesitând o perioadă foarte mare de timp având în vedere volumul documentelor prezentate;

- de regulă, contribuabilii nerezidenți sunt reprezentați de un împuternicit care nu poate răspunde la notele explicative fără primirea avizului și informațiilor de la firma din statul membru. De exemplu, în situația în care sunt solicitate informații și explicații suplimentare, acestea sunt traduse și transmise în statul membru de către companiile de consultanță care sunt împuternicite să reprezinte contribuabilii pe parcursul inspecției fiscale, deoarece aceste companii de consultanță nu cunosc în detaliu activitatea desfășurată de nerezident, fapt ce conduce la prelungirea termenului de prezentare de documente necesare stabilirii stării de fapt fiscale și/sau de răspuns la notele explicative și solicitările de informații;

- majoritatea contribuabililor nerezidenți persoane juridice sunt companii foarte mari, activează în industria auto și au relații economice cu contribuabili mari, volumul de documente de verificat fiind foarte mare, iar activitatea desfășurată de aceștia pe teritoriul României este complexă (achiziții locale, achiziții intracomunitare, import, transmitere bunuri la prelucrat în România, livrări locale, livrări intracomunitare, export).

Din aceste motive, organul de inspecție fiscală întâmpină dificultăți în a se încadra în perioada stabilită și riscă, astfel, ca inspecția fiscală să înceteze fără a se emite actul administrativ fiscal.

- Art. 131 alin. (1) din Codul de procedură fiscală reglementează conduita organului de inspecție fiscală pentru situațiile în care acesta efectuează constatări în legătură cu săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare care fac obiectul inspecției fiscale, pentru care sunt aplicabile prevederile art. 132 din același act normativ.

Cu alte cuvinte, la art. 131 alin. (1) din Codul de procedură fiscală este reglementată o normă de excepție de la întocmirea raportului de inspecție fiscală și a deciziei emisă potrivit acestui act normativ la finalizarea inspecției fiscale, excepție aplicabilă atunci când organul de inspecție fiscală efectuează constatări de natura celor precizate mai sus. În acest caz, potrivit art. 132 organul de inspecție fiscală are obligația de a întocmi un proces-verbal care reprezintă act de sesizare și stă la baza documentației de sesizare a organelor de urmărire penală.

Ulterior, în considerarea art. 305 alin. (1) din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căruia „când actul de sesizare îndeplinește condițiile prevăzute de lege, organul de urmărire penală dispune începerea urmăririi penale cu privire la fapta săvârșită (...)” rezultă că, pentru organul de inspecție fiscală încetează competența de a investiga faptele și de a stabili creanțele fiscale, aspect care echivalează cu încetarea inspecției fiscale fără a mai fi emis raportul de inspecție fiscală și a deciziei care se emite în temeiul Codului de procedură fiscală.

De altfel, așa cum rezultă și din jurisprudența Curții Constituționale (Decizia nr. 291/2020, pct. 28), în ceea ce privește cauzele de evaziune fiscală „*stabilirea in concreto a prejudiciului cauzat aparține în faza de urmărire penală procurorului de caz*”.

- Articolul 137¹ din Codul de procedură fiscală, prevede dreptul contribuabilului/plătitorului de a-și exprima punctul de vedere față de constatările menționate în procesul-verbal/actul de control în termen de 5 zile lucrătoare de la comunicarea acestuia. În prezent, la finalizarea controlului operativ și inopinat se încheie proces-verbal/act de control, iar un exemplar al acestuia se comunică contribuabilului/plătitorului. Astfel, este necesar ca punctul de vedere exprimat de contribuabil/plătitor în termenul de 5 zile de la comunicarea actului de control să fie evaluat în aceeași măsură ca punctul de vedere exprimat de contribuabil în timpul controlului, până la finalizarea acestuia. Pentru a oferi o garanție suplimentară a dreptului contribuabilului/plătitorului de a beneficia de un tratament echitabil cu cel al contribuabilului supus unei inspecții fiscale, este oportună completarea cadrului legal în vederea configurării conduitei organului de control fiscal, după primirea punctului de vedere exprimat de contribuabil/plătitor.

- În prezent, organele fiscale au obligația de a publica pe pagina de internet proprie lista debitorilor persoane juridice care înregistrează obligații fiscale restante, precum și cuantumul acestor obligații. În Programul de guvernare 2021 – 2024, aprobat prin Hotărârea Parlamentului nr. 42/2021 pentru acordarea încrederii Guvernului, se stabilește ca obiectiv al ANAF *mediatizarea celor mai buni plătitori de impozite și taxe prin elaborarea "listei albe" ce cuprinde contribuabili care și-au declarat și achitat la scadență obligațiile fiscale de plată.*

- Art. 165 din Codul de procedură fiscală stabilește ordinea de stingere a obligațiilor fiscale ale contribuabililor aflați în diverse proceduri de insolvență.

La alin.(6) au fost instituite reguli speciale în cazul debitorilor aflați în insolvență. În acest caz, ordinea de stingere este următoarea:

- a) obligațiile fiscale născute după data deschiderii procedurii insolvenței, în ordinea vechimii;
- b) sumele datorate în contul ratelor din programele de plăți ale obligațiilor fiscale, cuprinse în planul de reorganizare judiciară confirmat, precum și obligațiile fiscale accesorii datorate pe perioada reorganizării, dacă în plan s-au prevăzut calcularea și plata acestora;
- c) obligații fiscale născute anterior datei la care s-a deschis procedura insolvenței, în ordinea vechimii, până la stingerea integrală a acestora, în situația contribuabililor aflați în stare de faliment;
- d) alte obligații fiscale în afara celor prevăzute la lit. a) - c).

În acest context, precizăm că în cuprinsul art. 165 se face referire la obligațiile fiscale născute anterior sau ulterior deschiderii procedurii insolvenței fără ca în Codul de procedură fiscală aceste obligații să fie definite.

De asemenea, referințe la obligațiile fiscale născute după data deschiderii procedurii insolvenței sau anterioare datei deschiderii procedurii insolvenței regăsim și la art. 167 și 179 din Codul de procedură fiscală.

- La art. 184 alin. (6) lit. e) și art. 209¹ alin.(6) lit. f) din Codul de procedură fiscală, prevede faptul că eșalonarea la plată ori eșalonarea la plată în formă simplificată nu se acordă pentru obligațiile fiscale care reprezintă ajutor de stat acordat din surse sau resurse de stat ori gestionate de stat, precum și fonduri europene sau fonduri publice naționale aferente fondurilor europene.

În acest sens, Codul de procedură fiscală asimilează, în scopul acordării eșalonării la plată, unele obligații bugetare ca fiind obligații fiscale deși, respectivele obligații nu provin din raporturi juridice fiscale.

Prin urmare, pentru a elimina posibilele neclarități privind natura juridică a anumitor obligații este necesară modificarea 184 alin. (6) lit. e) și art. 209¹ alin. (6) lit. f).

- În prezent, art. 194 și art. 209⁴ din Codul de procedură fiscală reglementează condițiile de menținere a valabilității eșalonării la plată, în anumite condiții pentru debitorii care au o eșalonare la plată potrivit Capitolului IV- Înlesniri la plată ori potrivit Capitolului IV¹ - Eșalonare la plată, în formă simplificată, pentru obligațiile fiscale administrate de organul fiscal central, din Codul de procedură fiscală. Una dintre aceste condiții vizează faptul că eșalonarea la plată își menține valabilitatea dacă debitorul achită creanțele stabilite de alte organe decât organele fiscale și transmise spre recuperare organelor fiscale, precum și amenzile de orice fel, pentru care au fost comunicate somații după data comunicării deciziei de eșalonare la plată, în cel mult 180 de zile de la comunicarea somației sau până la finalizarea eșalonării la plată în situația în care termenul de 180 de zile se împlineste după data stingerii în totalitate a obligațiilor fiscale eșalonate la plată, cu excepția situației în care contribuabilul a solicitat modificarea eșalonării la plată, în condițiile aceluiași act normativ.

Pe de altă parte, în cazul sumelor stabilite prin decizie de recuperare a ajutoarelor de stat emise de către Comisia Europeană sau de către autoritățile publice naționale în calitate de furnizor de ajutor de stat devin incidente dispozițiile stabilite în legislația specifică ajutorului de stat. De exemplu REGULAMENTUL (CE) NR. 659/1999 AL CONSILIULUI din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 93 din Tratatul CE, stabilește la art. 14 alin. (3) faptul că „(3) Fără a aduce atingere unui ordin emis de Curtea de Justiție a Comunităților Europene în temeiul articolului 185 din tratat, recuperarea se efectuează fără întârziere și în conformitate cu procedurile legislației naționale a statului membru în cauză, cu condiția ca acestea să permită executarea imediată

și efectivă a deciziei Comisiei. În acest scop și în eventualitatea unei proceduri derulate în fața instanțelor naționale, statele membre în cauză parcurg toate etapele necesare permise de legislațiile naționale respective, inclusiv măsuri provizorii, fără a aduce atingere dreptului comunitar.”

- În cadrul procedurii de eșalonare la plată, reglementată de Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, art. 204 dispune cu privire la aspecte care vizează debitorii care au solicitat eșalonarea la plată și care trebuie să achite obligațiile fiscale administrate de organul fiscal central într-un anumit termen pentru a se menține autorizația, acordul ori alt act administrativ similar.

Astfel, art. 204 stabilește faptul că, autoritatea competentă nu revocă/nu suspendă autorizația, acordul ori alt act administrativ similar pe motiv de neplată a obligațiilor fiscale la termenul prevăzut în legislația specifică, iar garanțiile constituite nu se execută până la soluționarea cererii de acordare a eșalonării la plată.

De asemenea, alin. (3), de la același articol, stabilește faptul că, pe perioada de valabilitate a eșalonării la plată, autoritatea competentă nu revocă/nu suspendă autorizația, acordul sau alt act administrativ similar pe motiv de neplată a obligațiilor fiscale la termenul prevăzut în legislația specifică, iar garanțiile constituite nu se execută.

Cu alte cuvinte, odată depusă cererea de eșalonare la plată sau este aprobată o eșalonare la plată și pe toată durata de valabilitate a acesteia, contribuabilul este ținut de respectarea termenelor de plată a obligațiilor referitoare la menținerea valabilității eșalonării la plată, astfel cum sunt acestea prevăzute la art. 194 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, și nu pe cele din Codul fiscal sau alte legi prin care se instituie impozite/taxe/redevențe (de ex. Legea minelor nr. 85/2003 sau Legea petrolului nr. 238/2004).

Dispozițiile art. 204 se aplică în mod similar și în cazul eșalonării la plată, în formă simplificată.

Urmare controalelor și investigațiilor specifice desfășurate de inspectorii din cadrul DGAF s-au identificat contribuabili autorizați ca și destinatari înregistrați cu activități în sfera achizițiilor de băuturi alcoolice, care înregistrează sume considerabile ca și obligații fiscale datorate bugetului de stat pentru care a fost solicitată eșalonarea la plată, atât în forma „clasică” cu constituire de garanții, potrivit Capitolului IV - Înlesniri la plată din Codul de procedură fiscală, cât și eșalonare la plată în formă simplificată, potrivit Capitolului IV¹ - Eșalonare la plată, în formă simplificată, pentru obligațiile fiscale administrate de organul fiscal central, din același act normativ.

În plus, s-a constatat că, în practică, noile modificări legislative aduse în materia eșalonărilor la plată sunt folosite în scopul de nu achita obligațiile fiscale, mai ales în zona de risc fiscal mare, respectiv în domeniile pentru care se acordă autorizație, acord ori alt act administrativ similar, de către o autoritate competentă.

Este de menționat că prevederile Codului fiscal reglementează o serie de reguli speciale pentru categoria contribuabililor care sunt antrepozitari autorizați, destinatari înregistrați, expeditori înregistrați și importatori autorizați. În cazul acestor contribuabili, acordarea autorizațiilor depinde de respectarea unor condiții, printre care și constituirea de garanții, strict sub formele celor prevăzute la art. 348 alin. (1) din Codul fiscal, respectiv:

a) consemnare de mijloace bănești la o unitate a Trezoreriei Statului;

b) scrisoare de garanție/poliță de asigurare de garanție emisă în condițiile legii de o instituție de credit/societate de asigurare înregistrată în Uniunea Europeană și Spațiul Economic European, autorizată să își desfășoare activitatea pe teritoriul României, în favoarea autorității fiscale teritoriale la care operatorul economic este înregistrat ca plătitor de impozite și taxe.

• În prezent alin. (2) al art. 248 din Codul de procedură fiscală, prevede că, în cazul valorificării bunurilor sechestrate, potrivit înțelegerii părților, prețul propus de cumpărător și acceptat de organul de executare silită nu poate fi mai mic decât prețul de evaluare. Astfel, pot exista situații în care cu ocazia valorificării bunurilor să se obțină o valoare mai mică decât cea stabilită prin raportul de evaluare, dar care asigură recuperarea integrală a creanței fiscale, inclusiv a accesoriilor și cheltuielilor de executare.

• În prezent, art. 265 alin. (11) din Codul de procedură fiscală reglementează situațiile în care se debitori insolvari se consideră că nu au venituri sau bunuri urmăribile, respectiv următoarele categorii:

a) debitorii ce dețin în proprietate bunuri a căror valorificare acoperă cel mult cheltuielile estimate de executare silită;

b) debitorii care dețin în proprietate bunuri a căror valoare se încadrează în limita pragului prevăzut la art. 238 alin. (7) lit. b) din Codul de procedură fiscală, respectiv atunci când valoarea bunurilor este mai mică de 1% din cuantumul obligațiilor restante iar valoarea obligațiilor de plată este peste 500.000 lei.

În practică s-a constatat că în cazul debitorilor care dețin în proprietate bunuri a căror valoare este mai mică de 2% din cuantumul obligațiilor fiscale restante, gradul de recuperare este nesemnificativ, cu atât mai mult cu cât prețul de valorificare poate să scadă până la 50% în condițiile în care bunurile nu se vând la primele 2 licitații. Mai mult decât atât, ANAF trebuie să-și orienteze resursele umane pentru maximizarea recuperării obligațiilor fiscale datorate de debitori, astfel că, este necesară realocarea personalului pentru urmărirea debitorilor care dețin venituri și bunuri urmăribile semnificative.

• Potrivit art. 267 din Codul de procedură fiscală dispozițiile Titlului VII - Colectarea creanțelor fiscale, din acest act normativ, se aplică și pentru colectarea amenzilor de orice fel și altor creanțe bugetare, pe baza unor titluri executorii de creanță bugetară, transmise spre recuperare organului fiscal. Totuși, în materia ajutoarelor de stat REGULAMENTUL (CE) NR. 659/1999 AL CONSILIULUI din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 93 din Tratatul CE, în preambul, la pct. (13) stabilește că *„întrucât, în cazul ajutoarelor ilegale care nu sunt compatibile cu piața comună, trebuie restabilită concurența efectivă; întrucât, în acest scop, este necesară recuperarea fără întârziere a ajutorului, inclusiv a dobânzii; întrucât este necesar ca recuperarea să se realizeze în conformitate cu procedurile de drept național; întrucât aplicarea acestor proceduri nu trebuie să ridice obstacole în calea restabilirii concurenței nedeterminate, prin împiedicarea executării imediate și efective a deciziei Comisiei; întrucât, pentru a obține acest rezultat, statele membre trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a asigura efectul util al deciziei Comisiei.*

În plus, Comunicarea Comisiei privind recuperarea ajutoarelor de stat ilegale și incompatibile (2019/C 247/01) stabilește la pct. 37 că „principiile supremației și eficacității dreptului Uniunii Europene au drept consecință faptul că statele membre și beneficiarii ajutoarelor nu pot invoca principiul securității juridice pentru a limita recuperarea în cazul unui presupus conflict între dreptul național și dreptul Uniunii Europene. Dreptul Uniunii Europene prevalează și normele naționale trebuie lăsate neaplicate sau interpretate într-un mod care să păstreze eficacitatea dreptului Uniunii Europene.” și la pct. 51 faptul că „pentru a-și justifica nerespectarea unei decizii de recuperare, statul membru în cauză nu poate invoca existența unei imposibilități absolute bazate pe cerințe prevăzute de legislația națională, cum ar fi termenele de prescripție naționale, absența unui drept în temeiul legislației naționale care să impună recuperarea sau un vid juridic. De asemenea, un stat membru nu poate invoca dispoziții, practici sau situații care prevalează în ordinea sa

juridică internă, inclusiv preocupări legate de tulburări sociale, pentru a justifica nerespectarea de către acesta a obligațiilor care decurg din dreptul Uniunii Europene. Numai în cazuri foarte specifice temeiul pentru invocarea unei imposibilități absolute poate fi unul de natură juridică, cu condiția să fie conform cu dreptul Uniunii.”

- Potrivit art. 273 alin. (2) din Codul de procedură fiscală decizia emisă în soluționarea contestației este definitivă în sistemul căilor administrative de atac și este obligatorie pentru organul fiscal emitent al actelor administrative fiscale contestate.

Totuși, potrivit art. 281¹ din Codul de procedură fiscală, decizia emisă în soluționarea contestației poate fi reexaminată, de către organul de soluționare competent, la cererea contribuabilului/plătitorului, în anumite situații.

- În prezent, în soluționarea contestației, potrivit art. 276 alin. (4) din Codul de procedură fiscală, contestatorul, intervenienții sau împuterniciții acestora poate/pot să depună probe noi în susținerea cauzei. În acest caz și organului fiscal emitent al actului administrativ fiscal atacat sau organului care a efectuat activitatea de control, după caz, i se oferă posibilitatea să se pronunțe asupra acestora. De asemenea, alin.(5) al art.276 din Codul de procedură fiscală, prevede că, contestatorul poate solicita organului de soluționare competent susținerea orală a contestației.

- În prezent art. 279 din Codul de procedură fiscală reglementează soluțiile asupra contestației. Astfel, prin decizie contestația poate fi admisă în totalitate sau în parte, ori respinsă. În cazul admiterii contestației se decide, după caz, anularea totală sau parțială a actului atacat. Astfel, ne putem afla în situația în care soluția de respingere, este totală sau parțială.

- Potrivit art. 281 alin. (5) și (6) din Codul de procedură fiscală în situația nesoluționării contestației în termen de 6 luni de la data depunerii contestației, contestatorul se poate adresa, pentru anularea actului, instanței de contencios administrativ competente potrivit Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare. În acest caz procedura de soluționare a contestației încetează la data la care organul fiscal a luat la cunoștință de acțiunea în contencios administrativ formulată de contribuabil/plătitor.

- Prin Decizia Curții Constituționale a României nr. 72/2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 233¹ din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală și ale art. 350 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală a fost admisă excepția de neconstituționalitate referitoare la:

- art. 233¹ alin. (2) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală (act normativ abrogat de la 1 ianuarie 2016 prin legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare;

- art. 233¹ alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 cu referire la alin. (2) și (3) din același articol, raportat la sintagma "care constituie mijloace de probă";

- ale art. 350 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală;

- art. 350 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 cu referire la alin. (1) din același articol raportat la sintagma "care constituie mijloace de probă".

2.3 Schimbări preconizate

- Se propune modificarea art. 47 alin. (15) din Codul de procedură fiscală în sensul că actul administrativ fiscal emis în formă electronică se comunică contribuabililor/plătitorilor înrolați în sistemele dezvoltate de Ministerul Finanțelor/ANAF sau de către organele fiscale locale prin mijloacele electronice de transmitere la distanță stabilite potrivit alin. (16) sau (17) de la același articol. Actul emis sub această formă se consideră comunicat la data punerii la dispoziția contribuabilului/plătitorului prin aceste mijloace electronice. Această propunere are în vedere faptul că contribuabili deja s-au înrolat în sistemele de comunicare prin mijloace electronice astfel că, pentru documentele primite cât și pentru cele comunicate de organele fiscale se impune să fie utilizat același canal de comunicare.

- Se propune modificarea art. 52 alin. (1), (3) (16) și (19) și introducerea unui nou alineat (191), în scopul creșterii calității serviciului public oferit în legătură cu emiterea soluției fiscale individuale anticipate prin creșterea eficienței activității, reducerea termenelor de soluționare, o mai bună gestionare a dosarelor, specializarea inspectorilor pe categorii de obligații fiscale și creșterea calității actului administrativ emis.

La alin. (1) obiectul cererii pentru emiterea unei soluții fiscale individuale anticipate se limitează la o situație fiscală de fapt viitoare și o obligație fiscală principală. Nu se limitează numărul de cereri pe care le poate depune contribuabilul/plătitorul.

În practică, s-au observat cazuri în care printr-o singură cerere contribuabilii solicită reglementarea tratamentului fiscal în legătură cu mai multe situații fiscale de fapt viitoare și mai multe obligații fiscale principale, făcând dificilă atât gestionarea cât și analiza pe fond a cererilor. Această modificare propusă este cu atât mai mult relevantă în contextul cererilor care nu sunt elaborate în mod cuprinzător și detaliat sau care, în baza criteriilor stabilite în procedura de soluționare, urmează să fie respinse pentru un anumit subiect vizat. Alin. (3) se modifică în sensul alinierii cu aspectele practice legate de discuția preliminară în sensul în care discuția preliminară nu poate avea ca rezultat stabilirea existenței stării de fapt viitoare pentru emiterea unei soluții fiscale având în vedere complexitatea cazurilor care fac obiectul cererilor.

Experiența practică a reliefat faptul că în cadrul unei discuții preliminare este improbabil să rezulte o concluzie corect fundamentată în legătură cu o cerere pentru emiterea unei soluții fiscale individuale anticipate, având în vedere pe de o parte caracterul restrâns al informațiilor puse la dispoziție de contribuabil iar, pe de altă parte timpul limitat alocat. Astfel, în esență, discuția prealabilă are un rol exploratoriu și de înțelegere a unor aspecte cu caracter general referitoare la elaborarea de către contribuabil/plătitor a unei cereri pentru emiterea unei soluții fiscale individuale anticipate care să îndeplinească cerințele impuse prin procedura de soluționare.

La alin. (16) se propune includerea categoriei contribuabililor nerezidenți la lit. a) pentru care taxa de emisie este de 5000 de Euro.

Menționăm că acești contribuabili nu au beneficiat până în prezent de instrumentul soluției fiscale individuale anticipate și era necesară o clarificare cu privire la categoria de taxa de emisie aplicabilă.

La alin. (19) se propune eliminarea prevederii referitoare la restituirea taxei în cazul în care cererea pentru emiterea soluției fiscale individuale anticipate este respinsă și reglementarea acestui aspect în cadrul unui nou alineat, alin.(191).

După alin. (19) se introduce un nou alineat, alin. (191), prin care se propune restituirea taxei pentru emiterea soluției fiscale individuale anticipate în cazul în care contribuabilul/plătitorul solicită din proprie inițiativă, oricând în primele 15 zile de la

depunerea cererii, termen alocat analizei prealabile. De asemenea, taxa se restituie și în cazul în care cererea nu a fost luată în considerare de organul fiscal competent, la finalizarea analiza prealabile, și contribuabilul/plătitorul notificat despre acest fapt, optează pentru renunțarea la cerere și solicită restituirea taxei.

Prin această propunere sunt urmărite două obiective. Primul vizează recunoașterea muncii prestate de personalul implicat în soluționarea cererilor pentru emiterea soluțiilor fiscale inclusiv în situația respingerii cererilor. Al doilea obiectiv se referă la responsabilizarea solicitanților, motivat de experiența anterioară în care au fost identificate numeroase cazuri de cereri neconforme, incomplete sau nejustificate pentru care sunt alocate resurse în vederea analizei și soluționării, determinând, în ansamblu, consecințe negative asupra termenelor de soluționare și a calității actelor administrative elaborate.

- Se propune modificarea art. 59 alin. (4), art. 65 alin. (7), art. 150 alin. (5) lit. a), art. 151 alin. (1) și (2), și art. 350 alin. (2) din Codul de procedură fiscală în vederea corelării cu dispozițiile art. 2 din HG nr. 237/2022. Astfel, în ceea ce privește domeniul produselor accizabile sau domeniul vamal, normele procedurale privind furnizarea periodică de informații, competența de efectuare a constatării la fața locului, regimul actelor de sesizare a organelor de urmărire penală și delimitarea competențelor structurilor de control, se aprobă prin ordin al președintelui Autorității Vamale Române. Totodată, se reglementează la art. 350 alin. (2) că organul de urmarire penală poate solicita Autorității Vamale Române efectuarea de controale în domeniul accizelor sau al operațiunilor vamale.

- Se propune modificarea art. 70¹ alin. (1) lit. a) în scopul corelării cu dispozițiile art. 11 alin. (3) lit.a¹), raportat la accesul instituțiilor de interes public la informațiile ANAF în sensul înlocuirii sintagmei „*autorităților publice, instituțiilor publice și de interes public din administrația publică centrală și locală*” cu sintagma „*autorităților publice, instituțiilor publice și de interes public definite conform art. 11 alin. (3) lit. a)*”. Astfel, rezultă că, ANAF poate transmite informațiile pe care le deține instituțiilor de interes public definite potrivit actelor normative de organizare și funcționare, care sunt investite să îndeplinească un serviciu de interes public, în scopul îndeplinirii obligațiilor prevăzute de lege.

- Se propune modificarea art. 83 alin. (2), (4) și (5), în sensul exceptării de la atribuirea numărului de identificare fiscală, a persoanele nerezidente care sunt înregistrate fiscal și care comunică Oficiului Național al Registrului Comerțului informații referitoare la înregistrarea fiscală în aceeași zi sau cel mai târziu a doua zi. De asemenea, se propune ca după emiterea certificatului de înregistrare fiscală acesta să se păstreze de către organul fiscal până la data ridicării de către contribuabil sau împuternicitului acestuia. Este de menționat că, potrivit alin. (5) de la art. 83 din Codul de procedură fiscală pentru contribuabilii nerezidenți care nu au un sediu permanent pe teritoriul României, organul fiscal poate comunica contribuabilului nerezident, prin mijloace electronice stabilite prin ordin al președintelui A.N.A.F, informații conținute în certificatul de înregistrare fiscală. Totodată se propune abrogarea alineatului (3) al art. 83 din Codul de procedură fiscală întrucât certificatul de înregistrare fiscală nu se mai comunică Oficiului Național al Registrului Comerțului.

- Se propune modificarea art. 94 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, în sensul că rezerva verificării ulterioare se anulează numai la împlinirea termenului de prescripție a dreptului de a stabili creanțe fiscale sau ca urmare a inspecției fiscale ori a verificării situației fiscale personale dacă acestea sunt finalizate cu raport de inspecție/raport de verificare și decizie emisă potrivit acestui act normativ.

- Se propune completarea art 111 din Codul de procedură fiscală cu introducerea unei noi condiții de suspendare a termenului de prescripție în situația în care intervine decesul unei persoane fizice la care se află în derulare o acțiune de inspecție fiscală. Astfel, se propune ca termenul de prescripție a dreptului de stabilire a creanțelor fiscale să se suspende pe perioada cuprinsă între data decesului persoanei fizice la care era în curs de desfășurare o acțiune de inspecție fiscală și data luării la cunoștință de către organul de inspecție/verificare că există sau nu succesori, după caz, dar nu mai mult de 2 ani de la data decesului autorului succesiunii. Această modificare este justificată de prevederile art. 126 alin. (2)¹ din Codul de procedură fiscală, unde este prevăzut faptul că, în cazul în care inspecția fiscală a început și intervine decesul persoanei fizice ca subiect de drept fiscal, inspecția fiscală continuă cu succesorii persoanei respective, dacă aceștia există, caz în care creanța fiscală se stabilește pe numele succesorilor. Prin modificarea propusă se asigură certitudinea rezonabilă a recuperării eventualei creanțe a statului ce va fi stabilită urmare inspecției fiscale pentru obligații fiscale ce au aparținut persoanei decedate și care urmează a fi stabilite pe numele succesorilor. Suspendarea termenului de prescripție, propusă este generată de realitatea practică prin care succesorii unei persoane fizice decedate pot fi stabiliți într-un orizont de timp greu de estimat. În considerarea articolului 147 din Codul de procedură fiscală regula este aplicabilă și în cazul verificării situației fiscale personale.
- În contextul strategiei de digitalizare a Agenției Naționale de Administrare Fiscală se propune completarea alin. (2) al art.124 din Codul de procedură fiscală cu menționarea explicită a faptului că în relația contribuabilului cu organele de inspecție fiscală pot fi utilizate și mijloacele electronice de comunicare la distanță.
- Se propune modificarea alin. (1) lit. a) al art. 126 din Codul de procedură fiscală, în sensul modificării duratei de efectuare a inspecției fiscale pentru contribuabilii nerezidenți, respectiv durata maximă de efectuare a inspecției fiscale să fie de 180 de zile, similar cu durata prevăzută pentru contribuabilii mari sau contribuabilii care au sedii secundare. Această modificare are în vedere eliminarea problemelor rezultate din activitatea organului de inspecție fiscală.
- Se propune completarea art. 132 din Codul de procedură fiscală cu dispoziții care să reglementeze conduita organului de inspecție fiscală pentru situația în care au fost sesizate organele judiciare competente în legătură cu constatările efectuate cu ocazia inspecției fiscale care ar putea întruni elemente constitutive ale unei infracțiuni, în condițiile prevăzute de legea penală, respectiv acestea urmează ca, după sesizarea organelor de urmărire penală, să înceteze inspecția fiscală pentru perioadele și obligațiile fiscale care fac obiectul sesizării penale. Ulterior, în situația în care, după sesizarea organelor de urmărire penală, procurorul, prin ordonanță, dispune clasarea ori renunțarea la urmărirea penală sau dacă după trimiterea în judecată instanța lasă nesoluționată acțiunea civilă, organul de inspecție fiscală poate relua inspecția, caz în care, se transmite un nou aviz de inspecție fiscală.
- Pentru a consolida rolul activ al organului de control fiscal, în virtutea principiului bunei-credințe, se propune completarea art. 137¹ din Codul de procedură fiscală în sensul reglementării obligației organului de control fiscal de a analiza punctul de vedere exprimat de contribuabil/plătitor și, după caz, de a reconfigura constatările în situația în care argumentele contribuabilului/plătitorului sunt determinante.

- Se propune introducerea unui nou articol, articolul 162¹ privind publicarea listelor contribuabililor care nu au obligații restante, în sensul aducerii la cunoștinței opiniei publice a contribuabililor care și-au declarat și achitat la scadență obligațiile fiscale de plată și care nu figurează în evidențele fiscale cu obligații restante. În acest mod, în relațiile contractuale derulate de către mediul de afaceri, contribuabilii care nu au obligații restante pot fi considerați parteneri de încredere.
- Se propune modificarea/completarea art 165 alin. (6), art. 167 alin. (11) și (12) și art. 179 din Codul procedură fiscală pentru a conferi o mai mare claritate textului de lege, fiind înlocuită sintagma „obligații fiscale născute ulterior/anterior deschiderii procedurii insolvenței” cu sintagma „obligații fiscale admise la masa credală/ obligații fiscale, altele decât cele înscrise la masa credală”, în considerarea faptului că noțiunea de „masă credală” este utilizată, în mod frecvent, în Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare.
- Se propune modificarea art. 184 alin. (6) lit. e) și art. 209¹ alin. (6), lit. f) din Codul de procedură fiscală, în sensul excluderii de la acordarea eșalonării la plată a taxelor vamale, accizelor și taxei pe valoarea adăugată. Menționăm că în administrarea Autorității Vamale Române se află taxele vamale, accizele și taxa pe valoarea adăugată, care are competența unui organ fiscal central cu atribuții de administrare a creanțelor fiscale ce trebuie să aplice prevederile Legii nr. 207/2005 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completări ulterioare, cu excepția activităților de inspecție fiscală și executare silită pentru care competența revine organelor fiscale din subordinea A.N.A.F. De menționat este faptul că o parte dintre acestea reprezintă resurse proprii tradiționale care se supun regulilor stabilite prin regulamente europene ce prevăd recuperarea acestor obligații cu operativitate și în integralitatea lor, inclusiv a accesoriilor aferente acestor obligații. Prin urmare, este necesar să se precizeze că pe lângă ajutoarele de stat de recuperat și fondurile europene, nu intră sub incidența eșalonării la plată taxele vamale, accizele și taxa pe valoarea adăugată pentru care competența de administrare revine Autorității Vamale Române, cu excepția inspecției fiscale și a executării silite. În ceea ce privește taxele vamale, accizele și taxa pe valoarea adăugată care se află în administrarea Autorității Vamale Române, deși aceasta are calitatea de organ fiscal central, pentru aceste obligații nu se acordă eșalonare nici în cazul în care se transmit la ANAF în vederea recuperării.
- Se propune completarea art. 194 alin. (1) și art. 209⁴ alin. (1) din Codul de procedură fiscală în scopul clarificării faptului că în raport cu termenele reglementate pentru menținerea eșalonării la plată prioritare sunt cele stabilite în legislația specifică ajutorului de stat, astfel sumele stabilite prin decizie de recuperare a ajutoarelor de stat emise de către Comisia Europeană sau de către autoritățile publice naționale în calitate de furnizor de ajutor de stat trebuie achitate la termenele stabilite în legislația specifică.
- Având în vedere aspectele rezultate din practică, în sensul că, există o vulnerabilitate care oferă posibilitatea unor deținători de autorizații care activează în domenii reglementate specific, respectiv care trebuie să achite obligațiile fiscale administrate de organul fiscal central într-un anumit termen pentru a se menține autorizația, acordul ori alt act administrativ similar, de a se sustrage de la plata obligațiilor fiscale, prin faptul că, acordarea unei eșalonări la plată a condus ulterior, prin modificări succesive ale eșalonării, atât la neplata obligațiilor fiscale, cât și la acumularea unor obligații noi, se propune:

- completarea art. 204 din Codul de procedură fiscală în sensul că eşalonarea la plată să fie accesată de debitorii care trebuie să achite obligațiile fiscale administrate de organul fiscal central într-un anumit termen pentru a se menține autorizația, acordul ori alt act administrativ similar doar cu constituirea de garanții conform art. 193 alin. (6) lit. a) și/sau b), după caz, din același act normativ, ținând cont de riscul reprezentat de aceste categorii de contribuabili/plătitori.

- completarea art. 209¹ alin. (6) și modificarea alin. (11) de la același articol din Codul de procedură fiscală în sensul excluderii din procedura de eşalonare la plată, în formă simplificată, a debitorilor care trebuie să achite obligațiile fiscale administrate de organul fiscal central într-un anumit termen pentru a se menține autorizația, acordul ori alt act administrativ similar.

- Se propune completarea art. 248 din Codul de procedură fiscală, în sensul reglementării și a acelor situații în care valorificarea bunurilor se face de debitor la o valoare mai mică decât cea stabilită prin raportul de evaluare, dar care asigură recuperarea integrală a creanței fiscale, inclusiv a accesoriilor și cheltuielilor de executare. În aceste cazuri este realizat scopul executării silită, creanța fiind recuperată în totalitate, astfel încât un eventual dezacord al organului de executare ar fi lipsit de interes. Dat fiind că vânzarea se face chiar de debitor, este asigurată și respectarea intereselor acestuia.

- Se propune introducerea unui nou punct prin care să se completeze prevederile art. 265 alin. (1¹) din Codul de procedură fiscală, cu o nouă literă, care să reglementeze posibilitatea declarării stării de insolvabilitate a debitorilor care dețin în proprietate bunuri a căror valoare este mai mică de 2% din quantumul obligațiilor fiscale restante.

- Se propune completarea art. 267 din Codul de procedură fiscală, în sensul de a clarifica faptul că în materia ajutorului de stat primează dreptul Uniunii Europene, iar prin excepție de la dispozițiile art. 230 din același act normativ, pentru aceste creanțe se aplică imediat măsurile de executare silită, fără comunicarea somației.

- Se propune modificarea art. 273 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, în sensul eliminării sintagmei „definitivă în sistemul căilor administrative de atac” întrucât decizia emisă în soluționarea contestației poate fi reexaminată potrivit art. 281¹ din același act normativ.

- Se propune modificarea art. 276 alin. (4) din Codul de procedură fiscală pentru situația în care în procedura de soluționare a contestației au fost depuse probe noi în susținerea cauzei, în sensul eliminării sintagmei „sau organului care a efectuat activitatea de control”, în considerarea faptului că organul fiscal care efectuează activitatea de control este și emitentul actului administrativ fiscal atacat.

În plus, se propune completarea alin. (5) al art. 276 din Codul de procedură fiscală, astfel încât și intervenientul ori împuterniciții contribuabilului/intervenientului să poată solicita organului de soluționare competent susținerea orală a contestației.

- Se propune completarea art. 279 din Codul de procedură fiscală în scopul, explicitării soluției de respingere care poate fi totală sau parțială și consecințele pronunțării acestei soluții, în sensul că, la respingerea contestației, se decide, după caz, confirmarea totală sau parțială a actului atacat.

- Se propune clarificarea alineatului (6) de la art. 281 din Codul de procedură fiscală, în sensul că procedura de soluționare a contestației încetează la data la care structuriile specializate de soluționare a contestației i s-a adus la cunoștință despre acțiunea în

contencios administrativ formulată de contribuabil/plătitor, întrucât decizia de dezinvestire este pronunțată de organul de soluționare a contestațiilor. Solicitățile de încetare a procedurii de soluționare a contestațiilor sunt transmise de către contribuabili/serviciile juridice din cadrul ANAF organelor fiscale emitente ale actelor administrative atacate.

Având în vedere conținutul Deciziei Curții Constituționale a României nr. 72/2019 se impune modificarea art. 350 din Codul de procedură fiscală în sensul abrogării dispozițiilor alineatului (1) de la acest articol. De asemenea, se propune și reformularea alineatului (3) în sensul eliminării trimiterilor la alineatul (1) propus spre abrogare.

- Se propune reglementarea unor norme tranzitorii la art. II pentru debitorii care trebuie să achite obligațiile fiscale administrate de organul fiscal central într-un anumit termen pentru a se menține autorizația, acordul ori alt act administrativ similar, respectiv:
 - pentru debitorii care au depus cerere de eșalonare la plată fără garanții sau cu garanții insuficiente și se află în curs de soluționare la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe, acestea urmează să fie soluționate potrivit noilor reglementări, în sensul că debitorii respectivi pot beneficia de eșalonarea la plată numai dacă constituie garanții la nivelul prevăzut de art. 193 alin. (13) sau (14) din Codul de procedură fiscală.
 - pentru debitorii care la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe au eșalonări la plată, fie în forma reglementată de Capitolului IV- Înlesniri la plată din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare fie eșalonare la plată, în formă simplificată potrivit Capitolului IV¹ din același act normativ, și solicită modificarea sau menținerea eșalonării la plată trebuie să constituie garanții, potrivit la art. 193 alin. (6) lit. a) și/sau b), din Codul de procedură fiscală, după caz, în termen de 30 de zile de la data comunicării acordului de principiu de către organul fiscal central. De asemenea, s-a prevăzut că documentul prin care se stabilește cuantumul garanției ce trebuie constituită de debitorii în cauză, este reprezentat de acordul de principiu comunicat de către organul fiscal central.

2.4 Alte informații *)

Nu este cazul.

Secțiunea a 3-a:

Impactul socioeconomic **)

3.1 Descrierea generală a beneficiilor și costurilor estimate ca urmare a intrării în vigoare a actului normativ

3.2 Impactul social

Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.

3.3 Impactul asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale omului - Nu este cazul

Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.

3.4 Impactul macroeconomic

3.4.1 Impactul asupra economiei și asupra principalilor indicatori macroeconomici

Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.

3.4.2 Impactul asupra mediului concurențial și domeniul ajutoarelor de stat

Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.

3.5. Impactul asupra mediului de afaceri

Măsurile propuse prin acest proiect sunt de natură a contribui la reducerea sarcinilor administrative.

Se elaborează testul IMM.

3.6 Impactul asupra mediului înconjurător

Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.

3.7 Evaluarea costurilor și beneficiilor din perspectiva inovării și digitalizării

Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.

3.8 Evaluarea costurilor și beneficiilor din perspectiva dezvoltării durabile

Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.

3.9 Alte informații - Nu au fost identificate.

Secțiunea a 4-a

Impactul financiar asupra bugetului general consolidat atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung (pe 5 ani), inclusiv informații cu privire la cheltuieli și venituri.*)**

- în mii lei (RON) -						
Indicatori	Anul curent 2022	Următorii patru ani				Media pe cinci ani
		2023	2024	2025	2026	
1	2	3	4	5	6	7
4.1 Modificări ale veniturilor bugetare, plus/minus, din care:						
a) buget de stat, din acesta:						
i. impozit pe profit						
ii. impozit pe venit						
b) bugete locale						
i. impozit pe profit						
c) bugetul asigurărilor sociale de stat:						
i. contribuții de asigurări						
d) alte tipuri de venituri (se va menționa natura acestora)						
4.2 Modificări ale cheltuielilor bugetare, plus/minus, din care:						
a) buget de stat, din acesta:						
i. cheltuieli de personal						
ii. bunuri și servicii						
b) bugete locale:						
i. cheltuieli de personal						
ii. bunuri și servicii						
c) bugetul asigurărilor sociale de stat:						
i. cheltuieli de personal						

ii. bunuri și servicii						
d) alte tipuri de cheltuieli (se va menționa natura acestora)						
4.3 Impact financiar, plus/minus, din care:						
a) buget de stat						
b) bugete locale						
4.4 Propuneri pentru acoperirea creșterii cheltuielilor bugetare						
4.5 Propuneri pentru a compensa reducerea veniturilor bugetare						
4.6 Calcule detaliate privind fundamentarea modificărilor veniturilor și/sau cheltuielilor bugetare						
4.7 Prezentarea, în cazul proiectelor de acte normative a căror adoptare atrage majorarea cheltuielilor bugetare, a următoarelor documente:						
a) fișa financiară prevăzută la art.15 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, însoțită de ipotezele și metodologia de calcul utilizată;						
b) declarație conform căreia majorarea de cheltuială respectivă este compatibilă cu obiectivele și prioritățile strategice specificate în strategia fiscal-bugetară, cu legea bugetară anuală și cu plafoanele de cheltuieli prezentate în strategia fiscal-bugetară.						
4.8 Alte informații						

Secțiunea a 5-a:

Efectele proiectului de act normativ asupra legislației în vigoare

5.1 Măsuri normative necesare pentru aplicarea prevederilor proiectului de act normativ

Nu este cazul.

5.2 Impactul asupra legislației în domeniul achizițiilor publice

Nu este cazul.

5.3 Conformitatea proiectului de act normativ cu legislația UE (în cazul proiectelor ce transpun sau asigură aplicarea unor prevederi de drept UE).

Prezentul act normativ nu transpune legislație comunitară și nu creează cadrul pentru aplicarea directă a acesteia.

5.3.1 Măsuri normative necesare transunerii directivelor UE

Prezentul act normativ nu transpune legislație comunitară și nu creează cadrul pentru aplicarea directă a acesteia.

5.3.2 Măsuri normative necesare aplicării actelor legislative UE

Prezentul act normativ nu transpune legislație comunitară și nu creează cadrul pentru aplicarea directă a acesteia.

5.4 Hotărâri ale Curții de Justiție a Uniunii Europene

Nu este cazul.

5.5 Alte acte normative și/sau documente internaționale din care decurg angajamente asumate

Nu este cazul.

5.6. Alte informații

Secțiunea a 6-a:

Consultările efectuate în vederea elaborării proiectului de act normativ

6.1 Informații privind neaplicarea procedurii de participare la elaborarea actelor normative

Nu este cazul

6.2 Informații privind procesul de consultare cu organizații neguvernamentale, institute de cercetare și alte organisme implicate.

Proiectul de act normativ va fi supus dezbaterii publice prin afișare pe site-ul Ministerului Finanțelor.

În ceea ce privește modificarea art. 350 din Codul de procedură fiscală a fost consultat Consiliul Superior al Magistraturii, precum și Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție (adresa nr. 739698/17.05.2022).

6.3 Informații despre consultările organizate cu autoritățile administrației publice locale

Pentru măsurile care vizează organele fiscale locale (publicarea listelor contribuabililor buni platnici) sunt consultate structurile asociative ale autorităților administrației publice locale, conform dispozițiilor H.G. nr. 635/2022 privind procedura de consultare a structurilor asociative ale autorităților administrației publice locale la elaborarea proiectelor de acte normative.

6.4 Informații privind puncte de vedere/opinii emise de organisme consultative constituite prin acte normative

Pentru modificările aduse art. 83 din Codul de procedură fiscală se consultă Oficiul Național al Registrului Comerțului.

6.5 Informații privind avizarea de către:

a) Consiliul Legislativ

Proiectul de act normativ se avizează de către Consiliul Legislativ.

b) Consiliul Suprem de Apărare a Țării

Nu este cazul.

c) Consiliul Economic și Social

Proiectul de act normativ se avizează de către Consiliul Economic și Social.

d) Consiliul Concurenței

Proiectul de act normativ se avizează de către Consiliul Concurenței.

e) Curtea de Conturi

Nu este cazul.

6.6 Alte informații

Secțiunea a 7-a:

Activități de informare publică privind elaborarea și implementarea proiectului de act normativ

7.1 Informarea societății civile cu privire la elaborarea proiectului de act normativ

Proiectul de act normativ se publică pe site-ul Ministerului Finanțelor potrivit dispozițiilor Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, republicată, cu modificările ulterioare și se dezbate în cadrul Comisiei de Dialog Social la care participă reprezentanți ai organismelor interesate.

7.2. Informarea societății civile cu privire la eventualul impact asupra mediului în urma implementării proiectului de act normativ, precum și efectele asupra sănătății și securității cetățenilor sau diversității biologice.

Actul normativ nu se referă la acest subiect

Secțiunea a 8-a:

Măsuri privind implementarea, monitorizarea și evaluarea proiectului de act normativ

8.1 Măsurile de punere în aplicare a proiectului de act normativ

8.2 Alte informații

Având în vedere cele prezentate, a fost promovat prezentul **proiectul de ordonanță a Guvernului pentru modificarea și completarea Legii nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală**, pe care îl supunem spre aprobare.

MINISTRUL FINANTELOR
Adrian CĂCIU

AVIZAT FAVORABIL,
VICEPRIM-MINISTRU,
MINISTRUL TRANSPORTURILOR ȘI INFRASTRUCTURII
Sorin Mihai GRINDEANU

MINISTRUL DEZVOLTĂRII, LUCRĂRILOR PUBLICE ȘI ADMINISTRAȚIEI
Attila-Zoltán CSEKE

MINISTRUL JUSTIȚIEI
Marian Cătălin PREDOIU